

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 536. Quis sit Judex in causa violati sigilli, qualiter procedere debeat, & qualiter probandum hoc crimen in ordine ad pœnitentiam publicam pro eo infligendam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

62. a. f. Bobadil. in polie. l. 2. c. 17. n. 81. Barb. in c. 2. h. t. n. 2. ut & ipsi, si occidant Clericum, privati possint privilegio & cingulo militari, tam per Judicem sæcularem, coram quo & conveniri possint uti & ad militem creatura à Rege vel Imperatore, item ad Doctorem, qui privari possit propterea insignibus doctoralibus, Tertio: Ut privetur facultate contrahendi matrimonium, ita ut vitam solitariam ducat, & sine sobole decedat. Abb. l. c. Covar. de Sponsal. p. 2. c. 6. n. 5. Vivald. in candelab. p. 1. de mat. n. 5. Sanch. de mat. l. 7. d. 6. num. 9. ubi: quòd requiratur, ut reus de occisione Sacerdotis sit convictus, Vide Barb. l. c. n. 4. non tamen dirimitur contractum, ut Gl. in cir. c. presbyterum, v. sine spe conjugii. Præter quas pœnas posse Judicem laicum uti & ecclesiasticum in foro suo contra occisorem Sacerdotis procedere ad pœnas graviores, notant Pirh. h. t. & alii.

Quæst. 534. Quæ pœnitentia indicenda illi, qui defendendo suam libertatem vel ecclesiam occidit alium, dum excessit modum?

R Esp. Imponi debere illi pœnitentiam arbitrariam, & mitem seu tolerabilem & humanæ imbecillitati accommodatam, asserit Barb. ad c. significavit. h. t. n. 1. citatis Alagone in compend. juris can. pag. 744. Vivian. in rational. l. 5. Jur. Pontif. pag. 251. Jo-And. Host. Abb. Anchar. & alii additæ etiam ratione, ne ipsi aut alii retardentur, verum, quia loquitur non de pœnitentia publica seu extrasacramentali, sed de Sacramentali & privata, quam Sacramenti pœnitentiæ partem integram diximus, eâ relicta, ad pœnitentias publicas ratione fractionis sigilli confessionis pergimus. Unde fit

Quæst. 535. Quenam sit pœnitentia frangentium sigillum Sacramentale, & quæ ad subeundam illam requirantur?

1. R Esp. ad primum: Antiquo jure præter perpetuam ab ordine Sacerdotali depositionem stabili mansione privari, & perpetuò ignominiosè circumire debebant, juxta can. Sacerdotes dist. 6. de pœnit. ubi: qui hoc fecerit (nimirum sigillum violaverit) deponatur & omnibus diebus vita sua ignominiosus peregrinando pergat. quæ tamen pœna seu pœnitentia, utpote vergens in opprobrium ordinis Clericalis & Spirituale damnium peregrinantis ob circumvagationem continuam mutata postmodum in perpetuam detractionem manente pœna depositionis. c. omnis utriusque §. caveat. h. t. & ibi Barb. n. 28. citatis pluribus aliis, quæ ipsa pœna denuo abiit in delictudinem & mutata in perpetuos carceres, ita ut ad eam requiratur sententia derogatoria, ut de Lugo de pœnit. d. 23. n. 147. Fagund. in præcept. Eccles. l. 6. c. 7. n. 2. Reiffenstul. h. t.

2. R Esp. ad secundum: Ut tamen hæc damnatio ad carceres perpetuos infligatur, requiritur primò: ut revelans sit Sacerdos nempe ipse confessarius, Arg. c. Sacerdos & c. omnis utriusque. ita ut ei non subiaceant adstantes, qui peccata confitentis audientes ea revelant aliis, vel eorum notitiam & Schedulas confessionis scriptas habent & produnt, vel qui ea à confessario iniquè revelanda audiverunt. Secundò: ut revelet peccatum mortale vel veniale verum in specie vel in genere dicat: Tertiò confessum esse peccatum mortale; Snar. de pœnit. d. 33. f. 8. Dian. tr. 11. p. 5. resol. 51. ita ut, licet aliàs

sub sigillum naturale cadentia, v. g. defectus naturalium, vel quid probrosum, aut præjudiciosum pœnitenti revelantes peccent graviter, sint pœnâ arbitrariâ graviore Judicis quàm violantes secretum naturale puniendi, non tamen pœnâ ordinariâ violentium sigillum Sacramentale subiaceant. Reiffenst. n. 6. cum cit. AA. Tertio: Ut peccatum reveletur præsumptuosè, id est, malitiosè graviter, Arg. cit. c. omnis utriusque §. caveat, ita ut licet confessarius ex ignorantia, inadvertentia, ebrietate revelans aliquid in confessione auditum aliquâ pœnâ extraordinariâ puniri valeat, non tamen pœnâ ordinariâ violentium sigillum confessionis, nisi in foro externo stare contra ipsulum præsumptio, quòd cum sufficiente advertentia, adeoque præsumptuosè & malitiosè propalasset, uti id fieret, nisi ex circumstantiis probaret contrarium. Quarto: ut confessarius non ipsi pœnitenti sine ipsius venia objiciat, sed cuiquam alteri revelet, cum revelare propriè non dicatur, nisi qui commissum sibi alteri, cui id ignotum prodit, qualis non est ipse pœnitens.

Quæst. 536. Quis sit Judex in causa violati sigilli, qualiter procedere debeat, & qualiter probandum hoc crimen in ordine ad pœnitentiam publicam pro eo infligendam?

1. R Esp. primò: Solus ecclesiasticus, & quidem Episcopus Ordinarius rei est Judex in causa violati sigilli Sacramentalis, ut cum communi de Lugo l. c. n. 148. Gobath. Quynar. tr. 5. n. 200. eò quòd causa hæc ratione annexi Sacramenti sit naturâ suâ Spirituales & ecclesiastica, unde si Principes & Judices sæculares huic crimini quandoque pœnas ordinariâs graviores inflixerunt, uti teste Aldrete l. 2. Eccles. discipl. c. 19. n. 2. apud Reiffenst. h. t. n. 10. fecit Jacob. Rex Arragon., dum in Concilio Gerundeni Episcopo violatori hujus sigilli linguam à tergo extrahi jussit, id factum vel ex delegatione apostolica, vel procedendo contra Sacerdotes priùs degradatos, & curiæ sæculari traditos.

2. R Esp. ad secundum: Ad hoc ut Judex Ecclesiasticus instituere possit processum contra violatorem sigilli, non requiritur, ut is ad hoc petat & obtineat licentiam à pœnitente, cujus peccata sacrilegè revelata fuerunt, ut probabilius contra Gobath sentire videtur Seoz. in tribunal. pœnit. l. 2. q. 4. à n. 288. quem securus est Reiffenst. h. t. n. 11. Arg. c. Sacerdos, dist. 6. de pœnis, & c. omnis utriusque h. t. dum ibi nullâ prorsus mentione factâ de habenda licentia pœnitentis præcipitur, ut pœnæ ibidem præscriptæ inferantur violentibus sigillum, & ob eam rationem, tum quòd ex hoc processu nullum emergat præjudicium pœnitenti, utpote qui exinde nec inquiri nec puniri potest, dum hæc notitia peccati illius revelata habeat se, ac si non esset, tum quòd nulla per hoc irrogetur Sacramento irreverentia, sed potiùs eviteretur, dum fideles, videntes tam severè contra violatores sigilli procedi, animantur potiùs ad peccata confitenda quàm ab hoc absterrentur.

3. R Esp. ad tertium: Quod spectat ad probationem hujus criminis, si quis viâ inquisitionis, aut denunciationis, vel accusationis de violatione sigilli interrogatus fateatur se esse reum alia probatione opus non est. Arg. L. generaliter C. de numerat. pecun. c. fin. de cohabit. Cler. & mulier. cum propria confessio sit optima probatio, si verò dicat, se notitiam peccati non habere ex confessione, sed tanquam aliunde sibi notum manifestasse, incumbit ei pro-

probare, quâ viâ vel modo illam notitiam acquisiverit, & si in hac probatione deficiens, in negatione violati à se sigilli perseveret, ex præsumptione violati sigilli punitur pœnâ aliquâ extraordinariâ, ut Sylv. *v. confess.* 3. n. 5. Abb. *in c. omnis. h. t. n. 26.* de Lugo *l. c. n. 151.* plenè autem convictus subire cogitur pœnam ordinariâ, si fateatur, se peccati notitiam habuisse quidem ex confessione, sed cum licentia pœnitentis revelasse, probanda est ei hæc licentia, saltem si pœnitens eum accuset, aut aliâs neget, se dedisse hanc licentiam, cum licentia hæc sit quid facti, quod non præsumitur, sed ab allegante probari debet, juxta *c. cum in jure. de off. deleg.* si tamen non pœnitens, sed tertius quis accuset, is afferre debet alias probationes ob præsumptionem, quæ stat pro confessario tanquam viro bono, adeoque servante sigillum, donec probetur contrarium, quin &, si pœnitens accusator neget se dedisse veniam, creditur confessario sibi datam licentiam in casu, quo revelatio parùm aut nihil præjudicat pœnitenti & confessarius est vir prudens & integræ famæ; si vero si revelatio esset multùm damnosa pœnitenti vel alicui tertio, & pœnitens probatæ vitæ, Reiffenst. *n. 16.* cum Dian. *p. 1. tr. 11. resol. 52.* Ac denique cæteris paribus in dubio confessario potius asserenti sibi datam veniam, quàm pœnitenti id neganti credendum, eò quòd in factis spectantibus ad officium Judicis, & quæ aliter fieri nequeunt, pro Judice præsumatur, Mascard. *de prob. concl.* 951. n. 20. Reiffenst. *n. 19.* Arg. *can. hoc etiam 2. q. 6.* De cætero ad probationem hujus criminis sufficiunt testes singulares, tum quia valde enorme est delictum, & summè præjudicans, tum quia ordinariè est difficilis probationis, Tanner. *Tom. 4. d. 6. q. 9. num. 122.* Stoz. *l. c. à n. 281.* Reiffenst. *n. 18.* & alii.

Quæst. 537. Indulgentia quid sit & quod duplex?

1. Resp. primò: Indulgentia accepta à Conciliis & SS. Patribus pro justa & liberali debiti remissione, juxta *c. quod autem h. t. & c. indulgentia. eod.* in 6. communiter, adeoque non pro absolutione Sacramentali à peccatis quòd ad culpam, definitur; quòd sit pœnæ temporalis pro peccatis actualibus remissis quòd ad culpam debitæ relaxatio seu solutio de thesauro Ecclesiæ per applicationem satisfactionis Christi & Sanctorum. Supponit itaque hæc definitio per Sacramentum pœnitentiæ in re aut voto susceptum, perque illum ipsum actum quo culpa remittitur quòd ad pœnam æternam, remanere plerumque pœnam aliquam temporalem in hac vita oratione, jejuniis aliisque operibus piis satisfactoriis solvendam, aut in purgatorio luendam, juxta quòd definit Trid. *sess. 13. c. 7. & 8.* Bellar. *l. 4. de pœnit. à c. 3.* Suar. *de pœnit. d. 37. f. 1.* Laym. *l. 5. tr. 6. c. 15. n. 1.* Item à Christo Ecclesiæ suæ relictum meritorum suorum & satisfactionum thesaurum infinitum, nec non meritorum Sanctissimæ Mariæ, aliorumque Sanctorum ipsis ad plenam suorum reatum deletionem non necessarium cumulum, ex quo quantum necesse, applicare debet vel immediatè per Christum, ut latroni in cruce vel per usum Sacramentorum aut extra Sacramenta per suum in terris vicarium concessa illi à Christo potestate in beato Petro.

2. Resp. secundò: Indulgentia multifariam dividitur, primò: Alia est totalis, alia partialis. *Extrav. unigenitus 2. inter communes.* totalis est, per quam tota pœna in hac vel altera vita; partialis, per quam pars duntaxat illius remittitur. Secundò:

Alia est personalis, alia realis seu localis, prout per se & directè conceditur personæ opus aliquod pium peragenti; vel loco, v. g. Sacello aut Ecclesiæ applicatur, prodèstque in eo orantibus, aut quid pium exercentibus; vel rei, v. g. statuæ, imagini, rosario, numismati affigitur. Tertio: Alia est perpetua, quæ durat, donec revocetur, vel res aut locus, cui directè conceditur, intereat seu destruat, alia temporalis, quæ datur ad certum tempus, quo exacto expirat. Quarto: Alia datur pro vivis, dum nimirum satisfactiones Christi & Sanctorum applicantur vivis per modum absolutionis factæ ei, cui datur ex thesauro Ecclesiæ seu satisfactionibus Christi & Sanctorum. Alia pro defunctis per modum suffragii & solutionis exhibendo Deo ex eodem thesauro satisfactionem & pretii solutionem adjunctis precibus, ut eam in satisfactionem pro debito pœnæ temporalis misericorditer acceptare, illamque ejus intuitu remittere dignetur ad animam è purgatorio liberandam. Ita Suar. *l. c. d. 53. f. 2. n. 4.* Laym. *l. c. c. 7. n. 3.* Castrop. *tr. 24. d. univ. p. 2. n. 10. & 11.* Unde jam patet ratio distinctionis inter concessionem indulgentiarum pro defunctis, & concessionem indulgentiarum pro vivis, dum concessio earum pro vivis continet non solum veram thesauri satisfactionum Christi & Sanctorum distributionem & applicationem, sed etiam veram absolutionem, remissionem & condonationem pœnæ temporalis mediâ illâ satisfactione ex thesauro Ecclesiæ desumptam & Deo exhibitam, Atque ita Papa simul nomine Christi pœnas debitas remittendo, clavibus Ecclesiæ potestatemque solvendi utitur, & verè jurisdictionem suam in fideles viventes exercet, concessio verò indulgentiarum pro defunctis nullam absolutionem vel remissionem à Pontifice factam continet, utpote qui nullam in defunctos jurisdictionem, sed solum satisfactionem ex thesauro Ecclesiæ, in quem jurisdictionem habet, accipit, eamque viventibus tradit, ut eam summo Deo offerant pro defunctis, qui eam pro sua benignitate acceptans debitas pœnas defunctis immediatè remittit, atque ita solâ pretii debiti exhibitione per viventes factâ & illius à Deo acceptatione fit pœnæ remissio, ita Castrop. *cit. n. 11.* citatis Bellar. *de indulgent. c. 5.* Suar. *d. 49. f. 4. à n. 9.* Valent. *Tom. 4. d. 7. q. 20. p. 1. circa med.*

Quæst. 538. Quinam possint indulgentias concedere?

1. Resp. Petrum, omnesque illius successores à Christo accepisse potestatem concedendi indulgentias, tam plenarias & totales, quàm partiales, veluti Ecclesiæ Rectores & Christii in terris vicarios quòd ad distribuendum fidelibus indulgentiarum thesaurum dispensativè & unâ cum potestate hac communicandi eam aliis facultatem certum est, prout sumitur ex *Extrav. de pœnis & remiss.*

2. Secundò: Competere quoque Concilio generali saltem, si unitum est suo capiti, potestatem concedendi indulgentias etiam plenarias, certum est, Quin & prout tempore sedis papalis vacantis ab eo distinctum est, habere illud potestatem concedendi indulgentias, quia dispensatio bonorum communium Ecclesiæ, quam sede pontificiâ vacante repræsentat Concilium generale, pertinere ad illud videtur, docent Corduba *de indulg. q. 12.* Nav. *cod. tit. notab. 31. n. 2.* Henrici, *31. n. 1.* apud Castrop. *l. c. p. 5. n. 2.* præsertim cum concessio indulgentiarum sit actus jurisdictionis, quæ competit Concilio generali pro eo tempore. De cætero contrarium